

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 73/2017-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. februára 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom [REDACTED], [REDACTED], vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17, čl. 19 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 5, čl. 6 a čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Tdo 100/2015 z 22. augusta 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

1. Včas podanou sťažnosťou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sa [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“) s tvrdením o porušení uvedených ústavných práv domáhal zrušenia uznesenia, ktorým Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) odmietol ako nedôvodné jeho dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2 To 3/2012 z 31. mája 2012.

2. Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že bol rozsudkom Okresného súdu Humenné z 2. novembra 2011 uznaný za vinného zo spáchania zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 a 2 písm. c) Trestného zákona a odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní 5 rokov. Trestného činu sa dopustil 23. augusta 2010 v objekte [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a to skutkom popísaným vo výroku príslušného rozsudku. Sťažovateľ nesúhlasil so skutkovými a právnymi závermi všeobecných súdov všetkých troch stupňov pri hodnotení jeho zavinenia a rozviedol dôvody, ktoré podľa neho jeho trestnú zodpovednosť vylučujú.

3. Z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 6 Tdo 100/2015 z 22. augusta 2016 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“) pripojeného k sťažnosti vyplýva, že na podklade sťažovateľom uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku sa domáhal preskúmať skutkové zistenia prvostupňového a odvolacieho súdu. Najvyšší súd konštatoval, že tieto súdy sa námietkami obhajoby spochybňujúcimi záver o trestnej zodpovednosti sťažovateľa za zistený skutok riadne zaoberali a dôkladne sa s nimi vysporiadali. Najvyšší súd tak nezistil žiaden dôvod, na základe ktorého by mohol vyhovieť sťažovateľovi, preto jeho dovolanie ako nedôvodné odmietol.

4. Ústavný súd preskúmal napadnuté uznesenie z hľadiska tvrdeného porušenia Ústavou Slovenskej republiky a Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd zaručených práv sťažovateľa a dospel k záveru, že ústavná sťažnosť je zjavne neopodstatnená.

5. Ústavnoprávna argumentácia sťažovateľa, hoci aj opretá o články citované v záhlaví tohto rozhodnutia, smerovala proti vykonávanému dôkaznému konaniu a koncentrovala sa do polemiky so skutkovými zisteniami a právnymi závermi všeobecných súdov vzťahujúcimi sa na inkriminovaný skutok. Pochybenie v procese dokazovania však predstavuje porušenie základných práv a slobôd hlavne v zmysle dotknutia postulátu spravodlivého procesu len za určitých podmienok. Rozhodovacia prax ústavného súdu (judikáty sú dostupné v listinnej podobe v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky či v elektronickej podobe na <https://ustavnysud.sk>) rozlišuje v súvislosti s nesprávnou realizáciou dôkazného konania prípady dôkazov získaných, a teda

aj neskôr použitých v rozpore s procesnými predpismi, prípady dôkazov opomenutých a prípady svojvoľného hodnotenia vykonaných dôkazov. Ústavnoprávne pochybenie takto naznačené však ústavný súd nezistil.

6. Z obsahu odôvodnenia napadnutého uznesenia je zrejmé, že najvyšší súd sa námietkami sťažovateľa opakovanými v ústavnej sťažnosti v nevyhnutnom rozsahu logickým a presvedčivým spôsobom vysporiadal a dovolanie posúdil ako nedôvodné. Za takýchto okolností stačí na obsah odôvodnenia tohto rozhodnutia ako ústavne súladný výraz nezávislého súdneho rozhodovania odkázať a pripomenúť, že odlišný názor sťažovateľa na hodnotenie posudzovanej trestnej veci nezakladá sám osebe opodstatnenosť ním predloženého tvrdenia o dôvodnosti ústavnoprávnej argumentácie upínajúcej sa na právo na súdnu ochranu, resp. spravodlivý proces vo všetkých jeho aspektoch.

7. Z už uvedených dôvodov ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov ústavnú sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. februára 2017